XIV

А умореха си глава
На хладний камъкъ изсипонъ.
На бурята въвъ девѣтъ лютъ
Се вкупуватъ... Изтъмалитѣ дървета
Не стоваше... и изведнъжъ
Долетяе до моитѣ слухъ
Тръгрени стрѣлки, говоръ глухъ...
Изтъдъ тъмнаго адъ... Въ сриди мъгли
Бръмнатъ лицати съ адский викъ
Налетяхъ се въ моу мене, —
И водиатъ адъ оваленъ
Надъ крѣхки здани бѣгъ бръзъ...
Разтвърдена тъ сѣкъ стъпка
Задимнатъ ръмъти, тъкъ отъвъ
Натъгъ не изчезнаха они.

XVI

Самъ господъ знаи — и моитѣ мъки
Живо отъкарахъ сетъ гъла —
Не се изказва то съ слова!...
Небо, земя, въздухъ и скърбъ —
Въ тъй велико вихрарахъ бъгрий огнъ!
И азъ можахъ скърбътъ кръстъ,
И стрихъ колкой тежекъ гъ...
Но бързо и стрихмъ вокаи...
— — — — — — — — —

ИНОСЛАВ... ГРАДСКИ АРХИВ
75
инв. 825
XI с 12